

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.817 van 26 september 2024
in de zaak A. 235.782/VII-41.573**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Oriane Todts
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Henri Jasparlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 februari 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 267.572 van 31 januari 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.843 van 15 april 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 maart 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Oriane Todts, die verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient op 8 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 mei 2021 neemt de verwerende partij een beslissing waarbij hem de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker dient op 24 juni 2021 een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 267.572 van 31 januari 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/17, 39/65, 39/76, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 ‘houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen’ (hierna: koninklijk besluit van 21 december 2006), van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95), van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming’ (hierna: richtlijn 2013/32), van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de rechten van de verdediging, van de artikelen 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek (miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte) en van artikel 772 van het Gerechtelijk Wetboek.

In een eerste middelonderdeel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht en uit de foutieve interpretatie van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006, stelt verzoeker vast dat het arrest niet vermeldt op basis van welke wettelijke of regelgevende grondslag het de bijlagen die per aanvullende nota aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden overgemaakt, niet wenst te analyseren, zodat het arrest niet in rechte gemotiveerd is. Verzoeker wijst erop dat artikel 39/76 van de vreemdelingenwet geenszins

vereist dat nieuwe elementen slechts in originele vorm worden overgemaakt. Voor zover zou aangenomen worden dat het ontbreken van de vermelding van de rechtsgrond op grond waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de documenten heeft afgewezen de wettigheid van het arrest niet aantast, verwijst verzoeker naar artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006. Door aan de kopieën geen enkele bewijswaarde te hechten, miskent het bestreden arrest eveneens voornoemd artikel 8. Hij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet ingaat, zelfs niet op impliciete wijze, op de door hem in de aanvullende nota uitgebreide uitleg hoe hij deze documenten kon bemachtigen. Het Iraanse systeem om via elektronische weg officiële documenten te verkrijgen zou een waarborg zijn voor de authenticiteit. Hierdoor zou de motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet miskend zijn. Verzoeker meent dat het arrest ook de artikelen 39/2, 48/3 en 48/6 van de vreemdelingenwet miskent door te weigeren deze nieuwe elementen in aanmerking te nemen, terwijl ze kennelijk van belang zijn om een volledige en juiste analyse te maken van zijn verzoek om internationale bescherming. Door de bijgevoegde stukken niet in aanmerking te nemen beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker niet over alle nuttige elementen om zijn verzoek om internationale bescherming te evalueren, hetgeen tevens een schending inhoudt van de artikelen 41 en 47 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 46 van richtlijn 2013/32. De weigering om deze documenten, die nochtans essentieel zijn voor het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming, in aanmerking te nemen, vormt volgens verzoeker een onredelijke last voor hem en schendt zijn recht op een doeltreffende beroepsmogelijkheid.

In een tweede middelonderdeel, afgeleid uit de foutieve interpretatie van de taalvereiste, wijst verzoeker er nogmaals op dat het bestreden arrest niet vermeldt op basis van welke wettelijke of regelgevende grond het de bijlagen die per aanvullende nota aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden overgemaakt, niet wenst te analyseren. Verzoeker wijst erop dat artikel 39/76 van de vreemdelingenwet geenszins een vertaling van documenten en aanvullende stukken vereist. Indien zou aangenomen worden dat het ontbreken in

het arrest van de vermelding van de rechtsgrond om de documenten af te wijzen, de wettigheid van het arrest niet aantast, dan vloeit de verplichting om documenten te vertalen volgens verzoeker voort uit artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006. Verzoeker wijst erop dat ook artikel 39/17 van de vreemdelingenwet slechts de taal van aanvullende nota's betreft, en niet de elementen die bij deze nota's worden overgemaakt. Verzoeker verwijst dienaangaande naar arrest nr. 199.222 van 23 december 2009 van de Raad van State, waarin geoordeeld werd dat de wet geen sanctie verbindt aan het feit dat het dossier gegevens in een andere taal bevat. Hij stelt vast dat in het bestreden arrest niet wordt gemotiveerd op welke wijze het feit dat de stukken enkel naar het Frans, zijnde één van de landstalen, vertaald zijn, zou verhinderen om deze in overweging te nemen. Verzoeker benadrukt nogmaals dat in zijn aanvullende nota van 24 januari 2022, die in het Nederlands opgesteld is, duidelijk uitgelegd wordt wat de inhoud van deze stukken is en wat hun belang is voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker zijn uiteenzetting van het enig middel en dupliceert hij, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest het bestaan van de overgemaakte stukken erkent doch er geen rekening mee houdt in het arrest. Verzoeker benadrukt dat noch artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, noch artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 vereist dat nieuwe stukken in originele vorm worden neergelegd. In het bestreden arrest vereist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *de facto* originele stukken, terwijl de wet de mogelijkheid voorziet om kopieën neer te leggen. Door zijn documenten naast zich neer te leggen omdat het kopieën zijn, wordt volgens verzoeker de *de facto* bewijslast in zijnen hoofde onredelijk, temeer daar hij in zijn aanvullende nota duidelijk uitlegde hoe hij aan deze kopieën kwam en eveneens waarom het “slechts” kopieën betreft en niet de originelen.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, dupliceert verzoeker dat in het bestreden arrest weliswaar niet dieper wordt ingegaan op de overweging betreffende de taal van de overgelegde stukken, maar dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen het niettemin noodzakelijk acht om hiervan melding te maken en er aldus wel degelijk belang aan hecht. Dat het enkel een overtollig motief zou betreffen, blijkt volgens verzoeker in ieder geval niet expliciet uit het bestreden arrest. Door te vereisen dat hij de door hem overgelegde documenten had moeten vertalen naar het Nederlands zonder dat dit nochtans door de wet vereist wordt en gelet op het feit dat hij woonachtig is in het Franse taalgebied, wordt volgens verzoeker de druk van de bewijslast in zijn hoofde nogmaals verhoogd.

Beoordeling

6. Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze artikel 39/16 en artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, artikel 4 van richtlijn 2011/95 en de artikelen 3 en 6 van het EVRM zouden zijn geschonden door het bestreden arrest. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

Eerste middelonderdeel

7. De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

8. Uit de motivering van het bestreden arrest in randnummer 3.8

blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door de aanvullende nota bijgebrachte stukken in zijn beoordeling betreft, maar vaststelt dat, daargelaten het feit dat deze stukken niet werden vertaald in de taal van de rechtspleging, verzoeker deze documenten heeft neergelegd onder de vorm van een kopie en dat aan deze stukken “geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn”. Met deze motivering geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op voldoende duidelijke wijze aan waarom hij geen bewijswaarde toekent aan de door verzoeker ter zitting bijgebrachte stukken. Daarmee is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen, zonder dat de motieven voor die motieven moeten worden weergegeven.

9. In de mate dat verzoeker aanvoert dat niet alle nuttige elementen werden geanalyseerd en daardoor artikel 48/3, 48/6 en 39/2 van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006, de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 46 van richtlijn 2013/32 geschonden zijn, dient opgemerkt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen soeverein oordeelt over de bewijswaarde van de aangebrachte stukken. Het komt de Raad van State niet toe om die beoordeling opnieuw te doen. De feitenrechter mag bewijswaarde onzeggen aan een door een partij bijgebracht stuk indien het onvoldoende garanties biedt op het vlak van authenticiteit. Dat artikel 39/76 van de vreemdelingenwet geenszins vereist dat nieuwe elementen in originele vorm worden overgemaakt, doet hieraan geen afbreuk.

Voor zover verzoeker eveneens verwijst naar een schending van artikel 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek (miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte) en naar artikel 772 van het Gerechtelijk Wetboek, dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet expliciet uitwerkt hoe deze bepalingen geschonden zouden zijn. Het blijkt alvast niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht van de stukken schendt door een betekenis te geven aan de aangebrachte stukken die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan. Zoals hierboven uiteengezet oordeelt de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen daarnaast soeverein over de bewijswaarde van de aangebrachte stukken.

10. Het eerste middelonderdeel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Tweede middelonderdeel

11. Artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 bepaalt:

“De stukken waarvan de partijen willen gebruik maken worden in originele vorm of onder vorm van een kopie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.
Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen.”.

12. Uit het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nieuwe stukken niet in overweging neemt omdat deze, “daargelaten [de vaststelling dat] deze stukken niet werden vertaald in de taal van de rechtspleging”, onder de vorm van een kopie worden neergelegd. Uit het gebruik van de bewoording “daargelaten”, hetgeen zoveel betekent als “verder buiten beschouwing gelaten”, blijkt genoegzaam dat het om een bijkomstig motief gaat. De kritiek van de verzoeker op deze overweging kan, gelet op de conclusie met betrekking tot het eerste middel, niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

13. Het tweede middelonderdeel is onontvankelijk.

Conclusie

14. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zesentwintig september tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams